

HILSEN
TIL & fra
DANMARK

KØBENHAVN
GRÆBES BOGTRYKKERI
1915

HILSEN TIL DANMARK

3/9 37

Lad disse gl. men evigt unge
Digte ledsage dig *ud*,
min Dreng.
Din gl.
Anna

HILSEN TIL DANMARK

FEMTEN DIGTE

UDGIVET VED

M. AGERSKOV

CAND. MAG.

TRYKT SOM MANUSKRIPT

KØBENHAVN

GRÆBES BOGTRYKKERI

1915

INDHOLD

FORORD

De femten Digte, der er denne Bogs Indhold, er fremkommet ad mediumistisk Vej, med min Hustru Johanne Elisabeth f. Malling-Hansen som Mellemled.

Fremgangsmaaden er fra aandelig Side forklaret os saaledes: I frigjort Tilstand (under Søvnen) lærer Mediets aandelige Jeg Digtene udenad; derefter overføres de ved Midler, der ikke kan gøres os forstaaelige, til Mediets menneskelige Hjerne, hvorefter hun nedskriver dem. Overførelsen og Nedskrivningen foregaar under de paagældende Digteres personlige Ledelse. Efterhaanden som Overførelsen af Digtet skrider frem, fremkaldt af den tilstedeværende Digter, dukker Ordene langsomt op i Mediets legemlige Hjerne, som om det var et Digt, hun for Aar tilbage havde lært udenad, og som hun kan genkalde sig ved at søge tilbage i sin Erindring.

Det er hændt, at enkelte Strofer er kommet i forkert Orden, at et enkelt Ord er husket galt eller en Entalsform opfattet i Stedet for en Flertalsform — eller omvendt; saadanne Fejl er da bleven rettet af Digterne

selv gennem Mediets clairaudiente Evne, idet hun i saa Tilfælde hører Ordene eller Rettelserne blive sagt.

Hvor Digterne har brugt Entals- for Flertalsformer, er det efter deres eget Ønske, af Vellydshensyn eller for Rimenes Skyld; kun Kaalund ønskede at bruge Entalsformer overalt.

Ved Digtenes Nedskrivning, hvis Tidspunkt forud nøje var angivet fra aandelig Side, har Mediet været ene; kun en enkelt Gang har Udgiveren tilfældigt overværet Nedskrivningen af to Strofer. Udenfor de opgivne Tider kunde Mediet intet præstere.

Nedskrivningen har taget fra ca. $1^1/_2$ til ca. 4 Timer, dog for de to længste ca. 5 Timer. Overskred Tiden $2^1/_2$ Time, fortsattes næste Dag, for at Mediet ikke skulde trættes.

At Digtene virkelig hidrører fra de paastaaede for længst „afdøde“ Intelligenser, er for Mediet selv som for dem, der staar hende nær, en oplagt Sag. Vi *ved*, at hun er og altid har været blottet for enhver digterisk Evne, vi *ved*, at hun ikke har endog det elementæreste Kendskab til Digtarter, Metrik o. lign. Men dette Vidnesbyrd er selvfølgelig ikke nok.

Skal disse Digtes Fremkomst, saaledes som det er ønsket fra aandelig Side, yde et Virkelighedsbevis for, at Personligheden overlever den legemlige Død, da bliver Problemet dette: vilde en *Digter* — en *enkelt*

Digter — være i Stand til at skabe en saadan Række af fuldgyldige Udtryk for yderst *forskellige* Digterindividualiteter? Hvis dette viser sig at være ugørligt, da er der efter min Mening leveret et Bevis, der, naar man tager Hensyn til den usigelig vanskelige Forbindelse mellem de to Verdener, maa siges at være saa *autentisk*, som det kan opnaas; thi et *eksakt* Bevis kan ifølge Sagens Natur ikke gives; Skeptikeren vil altid kunne henholde sig til den eksperimentale Psykologis Kælebarn: Underbevidstheden, dette prægtige Stormagasin paa godt og ondt.

Digtene er fremkommet i Tidsrummet fra April til Oktober 1911; Plougs dog først i Juli 1913, idet denne Digter i det førstnævnte Tidsrum mente sig ude af Stand til at producere i Overensstemmelse med sine jordiske Følelser og Ideer.

Rækkefølgen, i hvilken Digtene her er offentliggjort, er ønsket saaledes fra aandelig Side.

De Digtere fra Guldaldertiden, der ikke her er repræsenterede, har enten været forhindret ved ny Inkarnation, eller de har ment sig ude af Stand til at sætte sig tilbage i de for dem specielle menneskelige Følelser og Forestillinger fra deres sidste jordiske Tilværelse.

Oktober 1915.

Udgiveren.

HILSEN TIL DANMARK.

Til Danmark vi kommer
med Sommer og Dag;
med himmelske Blommer
vi kranse vort Flag.
Vor Sang eder bærer
en Hilsen fra Gud;
vor Sang eder lærer,
Liv ej slukkes ud.
Med taareblændt Øje
vi alle os bøje
for jer, der end leve paa Jord.

I Danmark vi døde
af Vandringen træt,
i Guldmorgenrøde
vi fylke os tæt.
For Dansken til Ære
vi tone vort Flag,
til eder vi bære
et Glimt af vor Dag.
Thi Døden er vegen,
og Solen er stegen
af Havet med straalende Glans.

Vi alle blev sænket
i Graven med Sorg,
men nu er vi bænket
i Himmelens Borg.
Krist alle har draget
af Mørke og Død,
han ingen har vraget,
har alle genfød.
I Herligheds Sale
med Gammen og Tale
vi leve i Evigheds Ly.

I Skovenes Skygge
ved Hav og ved Strand
I Dannemænd bygge,
o, vogt eders Land!
Thi her fra det Høje
med Taarer vi se,
I ej vil jer bøje,
at slet I jer te;
I alle vil herske,
og ingen vil tærske
det Korn, som paa Markerne staar!

Til alle vi tale
i fyndige Ord,
jer Synd vi afmale
i enstemmigt Kor.

Af Nælder er mange
i Danemarks Muld,
og Hundene glamme
saa højt efter Guld.
Den falske skal blegne,
Bedrageren segne,
før Danmark sig rejser af Støv.

Vort Land ejer Sjæle
med fribaarne Ord;
I ej maa jer fjæle
for dybt under Jord.
Ak, Danmark, vi bede,
o, hæv dig paa ny!
Gud Herren vil lede
sit Folk under Sky.
Lad Ordene funkle
og Slethed fordunkle
og jage hver Stymper fra Bord.

Snart Dag vil oprinde
med Sol over Land,
bort Skyerne svinde,
der sortned vor Strand.
I alle skal tage
ved Arbejdet fat,
thi ellers I smage
den sorteste Nat.

Guds evige Naade
jer følge og raade,
at aldrig I vandre jer træt!

I Brødre skal være
paa Hav og i By.
Lad Freden jer bære
til Fremskridt paa ny!
Lad Hjerterne banke
i Kærlighedstakt,
lad Hadet ej vanke
med Ondskab i Pagt!
Paa Danemarks Lykke
I alle skal bygge
med Glæde, med Tro og med Lyst.

Lad Saga optegne
hver fuldkommen Daad!
Kun vaagne I hegne
jert Land og jert Raad;
det herligt skal klinge
hvert folkeligt Ord,
naar Bud det vil bringe
om Freden paa Jord.
I Kalken skal tømme,
strengt Herren vil dømme,
om aldrig I stride mod Synd.

Er Dagen oprunden
med Solglans og Vaar,
er Freden genvunden,
fluks Arbejdet gaar.
Bed Herren da sænke
sin Glæde paa Jord,
vi ved, han vil skænke
jer Kærligheds Flor!
Ja, alle han kvæger
af Livskildens Bæger
fra Paradis' straalende Hjem.

Fra Himmelens Sale
vi sende jer Bud;
vi digte og tale
om Enigheds Skrud.
Til Danmark vor Moder,
til Hytte og Borg,
til Søster og Broder,
med Glæde og Sorg,
med Taarer i Øjet
vi Blomster har føjet
i Kranse om Evigheds Fryd.

N. F. S. Grundtvig.[1]
1911.

[1] Digtets fire første Linier lød oprindelig som følger:

Til Danmark vi komme
med Sommer og Dag,

den himmelske Blomme
skønt pryder vort Flag . . .

men blev ved Fremkaldelsen omformet af den Aand, der havde navngivet sig som Digteren Grundtvig, saa at de kom til at lyde som ovenfor gengivet, da Mediet ved Nedskrivningen havde benyttet Entalsformen „vi kommer“. Efter Digterens Ønske blev det nedskrevne bibeholdt, skønt han i de øvrige Strofer benytter sig af de gamle Flertalsformer.

Udg. Anm.

LIVETS MODER.

I Æterrummets Dybder farer
en stor, en herlig Klodehær.
Hvo skabte vel de Stjerneskarer,
hvo gav dem Sølvets milde Skær?
Hvo lærte dem en Vej at finde
paa Firmamentets dunkle Blaa?
Hvo mægted Kloderne at binde,
saa rundt i evig Kreds de gaa?

Saa spørgende ved Aftentider
vi se mod Stjerners Sølverpragt;
vi følge Solen, naar den glider
i Havet, svøbt i Purpurdragt.
Og alvorsfuld paa Himlens Bue
der se vi Maanens blege Segl;
dens Lys er laant fra Solens Lue
og straaler køligt fra dens Spejl.

I Æterrummets Dybder farer
en stor, en herlig Klodehær;
hvo skabte vel de Stjerneskarer,
hvo satte dem paa Himlen der?
I Tusindvis her Sole gløde
i mægtig Brand, i Flammebaal,
og Tusinder er kolde, døde —
hvad er vel deres *sande* Maal?

Saa spørger Tanken, medens Øjet
ser op mod Nattens dybe Blaa;
hvo har de Stjerner sammenføjet,
at alle samme Veje gaa?
kan Rotationens Love binde
Sol, Maaner og Planeters Hær,
saa rundt i Kredse de kan finde
i Universet fjernt og nær?

Vor Jord vi se blandt Kloders Vrimmel
kun som et usselt lille Frø;
den svæver her paa samme Himmel
i bunden Kreds. til den skal dø.
Vor Tanke spørger: — og de andre
blev de til Pryd paa Himlen sat?
Skal uden Liv de evig vandre
kun for at lyse i vor Nat?

Er Jorden da den hele Verden,
og blev den skabt ved Ordet: „bliv“?
saa Tanken spørger i vor Færden,
naar Liv vi se at skabe Liv.
Blev Livet fast til Jorden lænket
kun ved et Dogmes snævre Baand?
Er ikke Liv til *alting* skænket
af *Ham*, der skaber ved sin Aand?

I Æterrummets Dybder farer
Sol, Maaner og Planeters Hær.
Hvo skabte vel de Stjerneskarer,
hvo gav dem Sølvets lyse Skær?
Vor Tanke spørger — kan ej fatte,
at ene udvalgt blev vor Jord,
blandt Universets Klodeskatte,
til Liv at bære ved Guds Ord.

Paa det vor Tanke stedse grunder;
kan Gaaden ej vi opløst faa?
I det vor hele Stræben bunder;
kan aldrig vi Forklaring naa?
Liv skaber Liv i alle Tider,
mod Lys alt søger, til det dør;
kun Jordens Slægt i Mørke lider,
hyllet i Nattens Taageslør.

Af Jordens Slægt, der evig grunder,
en Mand skal fødes, snar i Aand;
og han skal læge Tankens Vunder,
han løser Dogmers snævre Baand.
Han gransker dybt Naturens Love
og viser klart, at alt er Liv,
at Jordens Hav og Mark og Skove
blev ikke skabt *kun* ved et „bliv!“

Han lyser med sin Tankes Flamme
i Universets Dybder ind;
han spreder Tvivlens Taager klamme,
han bringer Klarhed til vort Sind.
Blandt Firmamentets Stjernekloder
der søger han sin Gransknings Pol,
og *der* han finder Livets Moder,
et Flammebaal, en ukendt Sol.

Ved Ocularets Hjælp han skuer
Solklodens flammerøde Brand,
Coronas gyldne Straale luer
i Syd ved Horizontens Rand.
Han Parallaksen strengt udregner,
og efter Mikrometrets Maal
paa Himmelkortet han indtegner
den fundne Stjernes klare Baal.

Protuberansers Purpurtunger
udslynge Ild med dumpe Brag,
og Eruptioners Torden runger
højlydt i Æterrummets Dag.
Og Livets Moder evig føder
Solkloder og Planeters Hær,
og aldrig Livets Baal udgløder,
det straaler i et blodrødt Skær.

Af Jordens Slægt, der stedse grunder,
en myndig Forskeraand udgaar.
Han løser Gaadens store Under,
sin Gransknings høje Pol han naar.
Hans Navn fra Mund til Mund sig svinger,
han lyser med sin Flammeaand;
han Jordens Folk af Dvale tvinger
og løser Dogmers snævre Baand.

Fra dunkle Jord blandt Kloders Vrimmel
vi se mod Stjerners Sølverpragt.
Fra Vinternattens høje Himmel
de drage os med sælsom Magt.
Af Livets Moders gyldne Luer
de slynges fjernt i Rummet ud,
i Kredse og Ellipsers Buer
de tvinges ved Gud Faders Bud.

Thi *Han*, der binder Havets Vove,
Han skabte Livets Moderskød;
Hans Tanke er Naturens Love;
Han leder alle Soles Glød.
Han lærte dem en Vej at finde
paa Firmamentets dybe Blaa —
Han mægted Kloderne at binde,
saa Livets Maal de alle naa.

Allivets Skaber er og bliver,
Han danned Alnaturens Færd.
En evig Aand Han Livet giver,
Han leder opad Verdners Hær;
og Trin for Trin skal Aanden stige
højt op mod Himlens lyse Hal.
Den aldrig kan tilbage vige,
den stedse *fremad* drage skal!

Chr. K. F. Molbech.
1911.

HEDEN.

Mørkebrune Hede med Moser og Kær,
flikkede Klædning med Stolthed du bær;
milevidt du strækker din lyngklædte Arm,
sandgul og nøgen er din mægtige Barm.
Alle mine Længsler du ejed engang,
alle mine Tanker, min Glæde og Sang.
Herlig var Vint'rens og Sommerens Dragt,
Sneens hvide Dække og Foraarets Pragt.

Over Heden vandred jeg i Solskin og Regn,
drømmende laa jeg bag vilde Rosers Hegn;
Bierne summed, og Porsens ramme Duft
blanded sig med Aftenens kølige Luft.
Skyerne maled Fatamorganas Land;
blaanende Bjerge og blinkende Vand,
dunkle Pinjeskove og gyldne Druers Høst
skimted jeg bag Bølgernes havgrønne Bryst.

Vingede Tanker mig bar til Sydens Land;
grønne Lunde smiled paa klipperig Strand,
farverige Billeder i Skyen jeg saa,
strømmende Floder og Himlens rene Blaa. —
Koglende Drømme! — til Taagens klamme Gus
vækked mig af Tankernes svimlende Rus.
Farverne sluktes med Solens sidste Glød,
fjerne Klokketoner i Aftenen lød.

Sanddækte Hede, din Bakke og Dal
danne med Guds Himmel den herligste Sal. —
Ensom har jeg staaet der i Stormenes Sus,
lyttende til Søernes kogende Brus;
rødlighvide flammende, takkede Lyn
hvislende spruded og blænded mit Syn;
Mørkets Aander hyled en Helvedes Sang,
Tordenen drøned med brumlende Klang.

Svimlende følte jeg den Mægtiges Haand,
vældig Han løste Naturens Tungebaand.
Uvejrets Rasen og Stormenes Stød,
klagende Sukke fra alle Sider lød. —
Ak, hvor jeg længtes mod Morgenens Skær,
længtes efter Fuglenes fløjtende Hær; —
kvidrende de hilse hver gryende Dag,
vuggende i Luften paa bløde Vingeslag.

Lynggrode Hede med Tuer og Krat,
fløjtende Drosler og Raagers hæse Skrat,
ofte har jeg travet gennem Moser og Sand,
vadet over Bækkenes rislende Vand;
Himmelbjergets Søer og Skoven ved Ry
smilende lokked bag den disede Sky,
grønnende Enge med saftrige Straa
skued jeg ved Bredden af Karups blanke Aa.

Høstlige Dage, naar Jagten gik ind,
over Lyngen strejfed jeg med Bøssen ved Kind;
ræddeligen flygtede Vildtet af Sted,
springende og vejrende Hunden fulgte med;
søgende gik det igennem Krat og Lund,
gennem brune Moser til Aftenens Stund. —
Alle disse Tider for længst er forbi,
endnu jeg mindes hver Bakke, hver Sti!

Sandede Hede med Moser og Kær,
Fuglenes fløjtende, vingede Hær;
ligeskøn var Høstens og Sommerens Dragt,
Vint'rens hvide Dække og Foraarets Pragt!
Mørkebrune Hede, min Længsel og Lyst,
inderligen hvilte jeg ved dit stolte Bryst;
tusinde Tanker har jeg tænkt i din Favn,
jublende Toner har priset *dit* Navn! —

St. St. Blicher.
1911.

MEMENTO.

En Daare jeg var, mens jeg leved paa Jord,
   mig fattedes Ungdom og Mod;
mit Liv var stakket, min Glæde ej stor.
   kun faa var mig venlig og god.
Jeg saa paa de andres sorgløse Færd
   med Uro og Harm i mit Sind,
for mig var der intet forsonende Skær
   over Livets gøglende Spind.

Vel mange har troet, jeg ejed en Skat
   i Sangenes tonende Strøm;
men Tanken var svag, og Ordet var mat,
   det hele blev kun til en Drøm. —
Nej aldrig jeg vandt mig et straalende Navn,
   jeg kæmped, men sejred dog ej;
tilbage blev kun et sviende Savn
   og Døgnlivets trælsomme Vej.

Jeg knytted min Haand i brændende Had
    mod Alverdens skabende Gud;
thi aldrig jeg fik, hvor meget jeg bad,
    han sendte mig aldrig et Bud.
Jeg sled og slæbte hver eneste Dag,
    jeg lukked knap Øjet til Blund;
det var ej saa let og lige en Sag
    at finde til Hvile en Stund.

Jeg ribbed som Fuglen mit Bryst for Dun,
    til Huden var nøgen og bar;
en Rede jeg bygged saa blød og saa lun,
    ak Gud! kun ringe den var.
Snart banked Armod og Sult paa min Dør,
    thi Sygdom og Sorg var min Gæst;
jeg kunde ej hygge min Rede som før
    mod Uvejrets hvirvlende Blæst.

Da spurgte jeg bittert i Vrede og Harm:
    Hvem raader for Menneskers Vel?
Til Verden en fødes saa ussel og arm,
    han kender ej Lykke, ej Held;
og en fik givet Rigdom og Magt,
    hans Liv gaar let som en Leg;
af Rangspersoner han ejer en Vagt,
    der fjerner al Strid fra hans Vej.

Hist lyser en Mand, begavet med Vid,
her virker en Kunstens Mæcen;
som Herre en fødes, en anden med Slid
maa hugge til Vejene Sten.
En danser saa fro over Hjerterne hen,
er ikke til ringeste Gavn;
en lever paa Borg, en sviger sin Ven,
en dør med et skamskændet Navn.

Saa ofte jeg spurgte med Gru i min Sjæl:
er Gud da alkærlig og god?
Hvi træder han selv sit Barn under Hæl,
hvi skaber han Mænd uden Mod?
Se, Klinten blandt Hveden vokser sig stærk,
den spreder i Mulden sit Frø,
og Ukrudtet kvæler Guddommens Værk,
saa Udsæd og Kerne maa dø!

Jeg grubled, jeg led, en Daare jeg var,
kun Øde, kun Tomhed jeg fandt;
kun Flænger og Saar i Sjælen jeg skar,
mens Dage og Aaringer svandt.
Da kom den lumske, den snigende Død
til mit Hjem en vinterkold Dag.
Hans Øje brændte med stingende Glød;
da blev jeg saa ussel og svag.

Jeg klamred mig vildt i min sidste Stund
til Livet, der ebbede ud.
Ak Gud, før jeg lukker mit Øje til Blund,
da send mig *et eneste Bud!*
Jeg ræddes for Tomheds bælgmørke Grav,
for alt hvad der venter mig hist;
hvi tager du atter det Liv, du mig gav,
ak, skænk mig en kortvarig Frist!

Men Døden var ubarmhjertig og kold,
han ejer ej Mildhed i Sind.
Med Angest jeg gav min Sjæl i hans Vold,
og stille jeg slumrede ind. —
Saa gik der en Stund i Dødssøvnens Favn,
kun langsomt til Klarhed jeg kom.
Da hørte jeg Stemmer, en nævned mit Navn
og stævned mig frem til min Dom.

Nu talte Stemmen om Jordlivets Nød,
om Himmelens Hvile og Fred.
Den talte om Synd, om hvad jeg forbrød,
og hvorfor jeg kæmped og led.
Saa drog forbi mig i Billeders Flok
mit hele usalige Liv;
jeg raabte: Ak Gud, nu er det vel nok! —
men Stemmen mig svarede: „Bliv!"

Og atter jog Syner mig lynsnart forbi,
de viste mig selv, som jeg var;
jeg stirred og sukked: Ak slip mig dog fri! —
men ikke et eneste Svar.
Jeg fulgte mit Liv fra Fødsel til Død,
ej synlig en Haand holdt mig fast.
Med Anger og Gru min Synd jeg fortrød,
og til sidst min Trodsighed brast.

Da hørte jeg Stemmer, en nævned mit Navn,
den talte med Højhed og Ro:
„Du Menneskesjæl, kom hid i min Favn,
jeg byder dig ind i mit Bo.
Du sendtes til Trældom paa Jorderig,
du skulde jo højne din Aand,
men aldrig jeg leded dig fremad med Svig,
du gik ej i Lænker og Baand.

Jeg viste dig Vejen, du selv maatte se
at finde den Sti, der var god,
der fører igennem al Jorderigs Ve
og giver til Vandringen Mod.
Ja var end din Gerning saa tung og saa svær,
med Arbejde, Sygdom og Nød,
du burde ej glemt, at *jeg* var dig nær
og bød dig til Hvile mit Skød.

Du bad ej med Tro, du *krævede* blot,
og det er ej Vejen til Gud;
det nytted kun lidt, du bygged et Slot
af Hovmod og Daarligheds Skrud;
du skulde mig bedt med Tro og med Haab,
da havde jeg opfyldt din Bøn.
Du Menneskesjæl, kom ind til din Daab,
og modtag dit Jordelivs Løn". —

Chr. Wilster.
1911.

CARACALLA.

ROMA INFERNALIS.

Fjernt i Natten er der tegnet
Skyggerids af Romas Stad;
Verdens Herskerinde segned
ned i Lasters Syndebad.
Faldne Aander Kvaler lide
og mod Helveds Rædsler stride;
rundt de vade her i Blod,
Brøden lænker deres Fod.
Ingen Sol og ingen Straaler,
intet Lys i gyldne Skaaler
trænger ned i Mørkets Skød.
Alle, der paa Jorden lukked
Øjet for en Broders Nød,
alle, der for Mammon bukked,
han, der stjal og Udaad øved,
han, der plyndred, myrded, røved,
vandrer her i Mørkets Ly.
Roma, stolte, faldne By!

Hist i Stadens snævre Stræder
ile Skygger bandlyst frem.
Sorgens Taare evig væder
Kinden her i Nattens Hjem.
Han, der blev af Herren kaaret
til at herske over Jord,
han, der blev af Kronen daaret,
han, der ej fik holdt sit Ord,
Straffen alle her maa lide, —
hver en Usling, Pjalt og Nar.
Han, der Kejserkaaben bar,
vandrer her ved Slavers Side;
klart paa alle Pander staar
Mærket, som af Kain blev baaret.
Gru og Rædsel alle slaar,
aldrig Glæde de fornemme.
Herrens Straffe her de led —
mange Seklers Evighed.

Højt i Lysets Kongesale
sidder alle Verdners Gud.
Aander lytte til Hans Tale,
klædt i klare, gyldne Skrud.
Længe Gud har grublet over,
hvorfor endnu Roma sover;
ingen Sjæl fra Dybet kom,
naar Han kaldte den til Dom.
Malmfuld Herrens Stemme toner

ned til Helveds mørke By;
men i Nattens Taagezoner
skrækbetagne alle fly.
Da en Stund Gud venter rolig,
mens et Sekel stille gaar;
atter ned til Helveds Bolig
Herrens dybe Stemme naar,
mildt den klinger, skøn og klar.
                    Alt er stille, intet Svar.

„Gabriel!“ Gud Herren siger,
„du skal bringe Roma Bud;
ned i Dybet nu du stiger,
raaber højt mit Budskab ud.
Frem du kalde Sjæle stygge,
der i Helveds Mørke bygge;
alle, der i Synd har lidt,
alle, der mod Lys har stridt,
hver en Nar, hver stakkels Taabe,
dækket af en Kejserkaabe,
højt paa alle skal du raabe,
kalde Sjæle til mit Hjem
bort fra Dybets dunkle Gem.
Gabriel, husk, du skal sige,
alle er for Herren lige,
alle venter jeg med Smerte,
der i Roma vandred om.
                    Alle kalder jeg til Dom.“

Gabriel i Dybet for,
fulgt af Aanders høje Kor.
Snart han staar i Taager sorte
foran Romas faldne Porte. —
Gabriel Gud Herrens Bud
højt i Staden raaber ud.
Mægtig frem i Natten runged
Ordet fra Kerubens Mund;
Ekko svarer tusindtunget
samme Ord i samme Stund.
Se, hvor Skyggerne sig skjule
dybt i Lastens mørke Hule;
skælvende de alle veg,
da de hørte Englens Stemme.
Klart de Herrens Bud fornemme,
fyldt af Angst og Gru de skreg. —
Atter Røsten til dem lød
dybt i Nattens dunkle Skød.

Gabriel sin Haand udstrækker,
rører Staden med sit Sværd.
Tordnens Buldren alle skrækker,
Himlen staar i Flammeskær.
Søjler styrte, Mure vakler,
fremad jage vilde Stakler;
Lysets Aander nu i Hast
søge kærlig dem at standse,
Skyggerne dog intet sanse,

klamre sig i Dybet fast;
Herrens Lyn med Angst de skue
overalt paa Himlen lue. —
Gabriel med Bæven tvinger
Sjæle op af Helveds Gem;
Lysets Aand hver Skygge bringer
opad til Gud Faders Hjem.
Herren sletted evig ud
Roma ved sit strenge Bud.

Taagens Slør sig atter sænker
der, hvor Staden engang stod;
ingen mer paa Roma tænker,
Himlens Engle den forlod. —
Ene staar fortabt tilbage
end en Stakkel der med Gru;
Caracallas Kejserdage
svandt med Roma i et Nu.
Intet Skjul han mer kan finde,
styrtet er hans stolte Borg;
rundt han famler her i Blinde,
fuld af Rædsel, Angst og Sorg.
Tabt er Kronen, Kejserkaaben
hænger pjaltet, rød af Blod,
brudt og bøjet er hans Vaaben. —
Hvor han flytted frem sin Fod,
den i klamme Taager gled.
Caracalla Rædsler led.

Hænderne i Gru han knytter,
skrækbetaget er hans Sind,
ud i Natten tavs han lytter;
Caracalla helt er blind.
Da han hører Stemmer tone
fjernt i Mørkets Taagezone;
Kristus ned i Dybet for,
fulgt af Aanders høje Kor.
Romas Imperator viger,
Kristi Stemme til ham lød.
Vredt da Caracalla skriger:
„Hvo er du, der vover tale,
førend Caracalla bød?“
Mildt og kærligt Kristus siger:
„Jeg din ældre Broder er,
op til Himlens lyse Sale
bær' jeg dig fra Helveds Nat!“ —
Caracalla standser brat.

„Ingen Broder mer jeg kender“,
svarer han og bort sig vender;
dybt han føler Brøden stor,
klart han skuer Getas Mord.
Kristus atter paa ham kalder:
„Følger du ej Kristus nu,
endnu dybere du falder;
tusind Seklers vilde Gru
fast i Helvede dig binder,

fast til Dybets Klippetinder!" —
Kristus beder til Gud Fader:
„Giv til Caracalla Fred!
aldrig mer du ham forlader,
Fader, lær ham Kærlighed!
Tilgiv, han som Kejser øved
mangen Udaad, plyndred, røved,
tilgiv hvert et Brodermord!" —
Amen! svarer Aanders Kor.

Caracalla stille bæver,
synker ned for Kristi Fod.
„Frels mig, Broder, mild og god!"
Kristus højt sin Fakkel hæver:
„Den skal lede os til Gud". —
Mørkets Nat for Lyset viger,
højt mod Himlen Skaren stiger,
svinger sig i Rummet ud.
Snart ved Paradis de staa;
skønne Aander dybt sig bøje,
Porten de tilbage slaa;
mangt et taaredugget Øje
følger Caracallas Gang.
Mødt af Engles Jubelsang
Kristus vandrer mild og rolig
frem til Caracallas Bolig;
mange Sekler stod den tom.
Kristus kalder: „Følg mig, kom!"

„Her, min Broder, skal du bøje
dybt dig for vor Fader ned;
Herrens altid vaagne Øje
fulgte dig, og alt Han ved.
Søg, og du skal sikkert finde
alt hvad du forbrød paa Jord;
Herrens Lys skal klarlig skinne
over Synd og brudte Ord.
Søg, at alting nøje stemmer,
Herren intet Ciffer glemmer;
og har Mindets Skaal du tømt,
er af Herren alt du dømt.
Dog Han ved, hver Synders Hjerte
tvættes rent i Taarers Daab;
lyder til Ham Angrens Raab,
født af Syndens Sorg og Smerte,
kærlig slettes Brøden stor."
Amen! lyder Aanders Kor.

Fr. Paludan-Müller.
1911.

HØSTEN.

Sommeren svinder, Høsten er kommen,
Bølgerne drives mod Land.
Vindene hvine, udslynge Dommen
haanende over alt Liv.
Skovene suse, Bladene falde
jagende henover Jord.

Dagene rinde, Nætterne kalde
Minderne frem i vort Sind.
Længslerne stige, vække vor Tanke,
drømmende grunder vor Sjæl.
Stjernerne blinke, straalende blanke,
stirrende søge vi dem.

Høsten er kommen, Døden os fanger,
Stormene mejer os ned.
Blomsterne visne, Sommerens Sanger
tiende søger et Skjul.
Tankerne ældes, Hjerterne bæve
sukkende under et Savn.

Evighedssløret aldrig vi hæve,
Gaaderne løse vi ej.
Seklerne flyve, Tiderne følge,
falmende synke de hen.
Slægterne glemmes, Gravene dølge,
dækkende alt hvad vi led.

Livet os daarer, intet vi sanse,
Afgrunden ænse vi ej.
Timerne ile, aldrig de standse,
kædende Dage og Aar.
Menneskeorme krybe i Blinde,
glemmende Evigheds Gud:

Døden vil komme, Høsten er inde,
Aarene mejer os ned.
Minderne vaagne, Hjerterne lide,
gysende stirre vi frem.
Faderen kalder, ensomt vi glide,
skælvende ind til vor Dom.

J. C. Hauch.
1911.

MIN UNGDOM.

Ofte mine Tanker gaa tilbage,
Danmark, til din lave, brede Strand.
Mens vi leve, længselsfuldt vi vrage
Fædrehjemmets travle Arbejdsdage, —
Lysten bærer os til fremmed Land.

Ingen Sinde jeg formaar at glemme
Danmarks Kyster, mine Fædres Bo.
Bøgeskovens Pust jeg kan fornemme,
lifligt lyder Nattergalens Stemme,
og jeg mindes Sommernattens Ro.

Lave er, o Danmark! dine Strande;
fures Marken ej af Bjerg og Flod,
fagrest er du dog blandt Verdens Lande
Dine Sønner gik med oprejst Pande,
mangen stolt Bedrift de efterlod.

Danmark, herlig er din dybblaa Vove,
selv naar Stormen pisker Bølgens Top,
ranke dine dybe, dunkle Skove,
evig der de unge Troskab love,
Elskov stiger sødt mod Himlen op.

Ak, jeg mindes Hjemmets Blomsterhave
ved min Faders lille, lave Hus,
mindes sjunkne Kors og brudte Stave
over Kirkegaardens faldne Grave,
mindes Havets højtidsfulde Brus.

Rosenklynger sig ad Muren ranker
i mit skønne, elskte Barndomshjem;
der jeg gik engang i dybe Tanker,
Øjet fulgte Markens grønne Banker,
Laagen ud til Engen stod paa Klem.

Morgentaagens Dug paa Straaet bæved,
Fuglens Trille gennem Luften skar,
hvide Skyer over Himlen svæved,
Solen sig fra Horizonten hæved,
Vinden Krydderduft fra Skoven bar.

Aldrig denne Dag mig gaar af Minde,
Elskovs rige Løfter maatte dø.
Ak, jeg tænkte paa en elsket Kvinde,
hendes hulde Blik jeg ingen Sinde
fandt hos Sydens spragletklædte Mø.

Falskhed findes der i alle Lande,
alle Vegne er der braadne Kar:
Danske Mø'r, med gyldent Haar om Pande,
voksed' op ved Øers aabne Strande,
Troskabs Pris for alle Kvinder bar.

Nordisk Mø sig aldrig før lod købe,
den, hun elsked, gav hun glad sin Tro.
Fattig Mad hun fordum vilde søbe,
fattigt Barn med Lyst hun vilde svøbe,
gynge det paa Armen blidt til Ro.

Falske Kvinde, du mig blodig krænked,
brød mit Hjertes højtidsfulde Fred.
Elskovs Glæde du til Sorgen lænked,
Nattens mørke Elverspind sig sænked,
søndret blev min Ungdoms Kærlighed.

Aldrig kan jeg glemme denne Sommer,
aldrig glemme Løftet, som du brød.
Aldrig Elskovs Vaar tilbage kommer,
tavs jeg stod med Hjertets visne Blommer,
ingen Klage fra min Læbe lød.

Danmark, dine Døtre maa du lære
Nænsomhed mod deres Bejler øm;
selv om Verdens Rigdom, Guld og Ære
bydes dem for Højhedsnavn at bære,
lad dem aldrig svigte Elskovs Drøm!

Ofte mine Tanker gaa tilbage,
Danmark, til din lave, brede Strand;
mindes Ungdoms lyse Drømmedage,
mindes falske Løfter, Hjertets Klage, —
mindes *dig*, mit skønne Fødeland!

P. Martin Møller.
1911.

BALLADE.

I støvede Arkiver,
fra gule Pergamenter,
paa ormeædte Hylder,
de gamle Sagn man henter

om stolte Adelsslægter,
hvis møre Ben og Knokler
smuldre i Gravkapeller
paa brudte Murstenssokler.

I mugne Riddersale
ældgamle Ahner stirre
fra brede, gyldne Rammer
med Blik, der sært forvirre.

Fra Slottenes Ruiner
man hører Suk og Klagen;
der færdes blege Skygger,
vikled' i Jordelagen.

Paa en af Jyllands Borge
Toner af Fløjter klinge,
naar endt er Dagens Tummel
og Midnatsklokker ringe.

I Havens dunkle Gange,
i Nattetimer sene,
der ses en Ridderdame
halvt skjult af Træers Grene.

Og snart i Slottets Sale
hun staar ved Vindveskarmen,
de hvide, slanke Hænder
hun folder tæt ved Barmen.

Og mangen natlig Vandrer
kan høre Skrig og Sukke
og ser i Slotskanalen
et Lig paa Vandet vugge.

Der fejres Fest paa Borgen
i blomstersmykte Sale,
med tonende Fanfarer,
højrøstet Skæmt og Tale.

I mørke Korridorer
Vokskerter rødlig flimre,
fra Murens Skydehuller
Genskin i Natten glimre.

Slotsherrens unge Datter,
gudindeskøn og yndig,
ægter en værdig Ridder,
graahaaret, puklet, myndig.

Af adelsstolte Frænder
Kontrakten underskreves,
med højfornemme Lader
Fremtidens Aar skal leves.

Men hun, den unge Frøken,
i vemodsblandet Kvide,
stirrer bag Laagets Vipper
paa Rid'ren ved sin Side.

Sølvblanke Taarer perle
i Øjets Blomsterbæger,
imens et Elskovsminde
det unge Hjerte kvæger.

En gyldenstykkes Hue,
med brede Spænder lukket,
Ansigtsprofilen hæver,
græsk, som i Marmor hugget.

Den grønne Slæbekjole
det ranke Legem dækker,
og Mundens Amorbue
Tanker om Elskov vækker.

Nu staar hun paa Altanen
og lytter fremadbøjet;
en sagte Fløjten lyder —
henrykt da straaler Øjet.

I Havens dunkle Gange
hun tyst sin Elsker møder;
han hende fast omslynger,
Læbe mod Læbe gløder.

I Støvet dybt han knæler
i bitre Hjertekvaler. —
Til Frankrig hun skal følge! —
Han trygler, han befaler.

Hun vakler, og hun skælver,
angstfuld er hendes Nægten;
Troskab til Døden loved
hun nylig hele Slægten.

Fra hendes blege Læber
endnu et Kys han tager.
Sorgfuld hun staar tilbage, —
fredløs af Sted han jager.

Vildt knuger hun mod Barmen
Hænderne, hvide, slanke;
iler mod Slotskanalen, —
kun Død er hendes Tanke.

Et Øjeblik hun standser,
hun ser mod Himlens Stjerne;
langt borte Hovslag lyde
og svinde i det fjerne.

Fra Volden ned hun springer
i Gravens sorte Vande;
et Skrig — og mudret Bølge
kysser den blege Pande.

Til Straf hun nu maa vandre
i Nattetimer sene
paa Borgen og i Haven,
halvt skjult af Træers Grene,

mens Maanens blege Straaler
dirre paa Vandets Flade,
og Vindens Stormakkorder
rasle i Parkens Blade. — — —

E. Aarestrup.
1911.

AMOR.

I Ungdoms Aar Gud Amors Pil
os let og sikkert rammer;
ved Pigers Blik og Læbers Smil
vort Hjerte heftigt flammer.
Vi Stakler, ak vi har det haardt,
naar Amor Sceptret svinger,
ad lønlig Vej vi lokkes bort
paa Elskovs falske Vinger.

Og er end Manden snildt paa Vagt
sit Hjerte at bevare,
han falder dog for Kvindens Magt
i Kærlighedens Snare.
Han blusser, naar han Pigen ser,
der bryder Hjertets Panser;
han blegner, naar den skønne ler
og stolt forbi ham danser.

Han sukker dybt sin Længsel ud
i søde Elskovsdrømme,
han vugges til sin elskte Brud
ad Fantasiens Strømme.
Han flyver frem med fyrigt Mod
den hulde at betvinge, —
og synker ned for hendes Fod
med blodig, anskudt Vinge.

Han klatrer til Parnasset op
ad Digtets Himmelstige,
og skuer der fra Bjergets Top
Arkadiens gyldne Rige.
Snart klimprer han paa Harpens Streng
en vild, fortvivlet Klage,
snart priser han den grønne Eng
og snart de svundne Dage.

Ja, Amor er en farlig Gud,
en grum, en listig Jæger.
Vi lystre alle blindt hans Bud
og tømme Elskovs Bæger.
En Sommeraftens klare Skin,
en Sø, hvor Taagen svæver,
en Skov med kølig Nattevind
et Net om Hjertet væver.

Min Ungdom svandt paa samme Vis
i Kærlighedens Drømme,
med Sange til den skønnes Pris
i Klagetoner ømme.
Jeg hende ser i Ungdoms Aar
i Skønheds rige Fylde.
De bløde Lokkers dunkle Haar
den hvide Hals indhylle.

Et sjælfuldt Øjes ømme Blik
og Solskinstanker klare
hun alt i Vuggegave fik
af Geniers Alfeskare. —
Jeg styrted frem med dristig Il
og sværmeriske Sange,
jeg blussede ved hendes Smil
forvirret, sky og bange.

Var Dagen hed og Aft'nen sval,
vi drømte sammen stille
og lyttede fra Skovens Sal
til Nattergalens Trille. —
Hvor hastig gled den skønne Tid,
en Dag hun var forsvundet;
og Sorgens Kval og Nætters Strid
jeg bittert havde vundet.

Beklemt og ene stod jeg der
blandt Som'rens visne Blade;
jeg mindedes vort Møde her
en Kvæld ved Søens Flade. —
Men Amor, ak, var snart paa Spil
igen med lønlig Smiger,
og modstandsløs jeg lytted til
hans Ord om andre Piger.

Han peged paa en Mø saa blid
med Øjne nøddebrune,
saa jomfruren, med lystigt Vid,
et rigt og herligt Lune.
Jeg knælte ned for hendes Fod
med nye Haab og Sukke,
men voved ej med fyrigt Mod
den skønne Blomst at plukke.

Ak aldrig helt vi blive fri
for Amors Elskovsflamme;
er Ungdomstiden længst forbi,
hans Pil kan end os ramme.
Trods Alderdommens hvide Haar
kan Hjertet endnu gløde;
af Kærlighedens dybe Saar
vi ofte tavst forbløde.

Ludvig Bødtcher.
1911.

KRISTEN OG LISE.

Nær Skovens stille Vej, nær et faldefærdigt Led,
der ligger Godsets Smedje, og unge Kristen Smed
ved Essens røde Lue, ved Hammer og Bolt
nu tænker paa de Sorger, ham Lise har forvoldt.

„Grevindens Kammerpige er Lise, min Skat;
men ikke jeg begriber, hvordan hun har det fat;
da jeg om Bryllup talede, saa drillende hun lo:
du kan vel ej forlange, jeg skal i Smedjen bo!

Nej, Kristen, du skal bygge mig saa kønt et lille Hus;
ret her saa skal det ligge under Træers stærke Sus,
hvor Skovstien snor sig mellem Bøgeløv og Krat,
hvor Bækkens Bølger danse en munter Tagfat.

En Have maa der være med Blomster i Bed,
derude vil jeg sidde i de lyse Aftners Fred,
der vil jeg se paa Havet, naar Solens sidste Glød
bag Bakkekammen svinder og farver Himlen rød.

Og i den varme Stue ved min Rok jeg sidde vil,
naar Vinteren er barsk og Stormen er paa Spil.
Et Køkken maa jeg have, to Stuer, lyse, smaa;
paa Loftet Gæstekamret du ikke glemme maa! —

Saa bøjed hun med Ynde sin Hals saa hvid og slank:
Paa Kistebunden har du jo mangen Daler blank!
de mørke klare Øjne saa listelig slog Smut. — —
Ja, saadan er min Lise, den søde lille Glut!

Nu har' jeg hastig muret og tømret mig et Bo,
og mente, jeg skulde i Sjælen faa Ro.
Grevinden har mig lovet, at Lise min Brud
skal vorde, før Som'ren er rundet ganske ud.

Dog naar jeg Lise beder bestemme en Dag,
hun svarer kuns hastelig: det har jo intet Jag!
Hans Naades jydske Tjener, Anders Jensen, det Skarn,
jeg tror forvist har fanget min Lise i sit Garn.

Men næste Gang hun kommer til Smedjen igen,
jeg ganske sikkert spørger: naa, hvem er din Ven? —
Og er det Anders Jensen, den lumske Krabat,
da fluks skal jeg tage med ham en Dravat". —

Han hamrer og han banker paa den glødede Tang,
alt medens han fløjter en Vise saa lang.
I Aftenens Stilhed de stærke Slag genlød,
fra Essen Luen flammed i den rødeste Glød.

Men se! der er jo Lise i sin lyse Sirtses Dragt;
den mørkebrune Fletning som en Krone er lagt
omkring den høje Pande og Kindens bløde Rund,
de dybe Smilehuller le omkap med hendes Mund.

Hun løber og hun danser ad Markens smalle Sti.
„Hun har vel ej i Sinde at gaa min Dør forbi!" —
Saa Kristen han tænker, da Lise han bli'r var.
Han kigger og han spejder ad Vindvets matte Glar.

Nu staar hun alt ved Døren og lytter derind.
Han hamrer og han fløjter ved Luens klare Skin;
med Haanden han stryger sit store, blonde Skæg
og stirrer til Siden paa den sodede Væg.

„Hør Kristen, her jeg bringer hendes Naades Smykkeskrin,
hun Nøglen ej kan finde — den lille er og fin;
hun lader dig sige, du Laasen aabne skal,
hun Smykkerne skal bruge ved de unges Sommerbal!“

Saa rakte Lise Skrinet ham med rødmende Kind,
og kærligt hun saa ham i det klare Øje ind.
Men Kristen han lirked i Laasen med List,
imedens han skottede til hendes høje Vrist.

Hans Blikke Lise fulgte, og muntert hun lo
„Ja er de ikke kønne, mine sorte, blanke Sko?
Af Anders Jensen fik jeg dem ved sidste Julefest;
det er de Sko, det siger han, der klæ'r mig allerbedst.“

„Ja vist, min kære Pige, er det nysselige Sko;
men Spændet. lille Lise, det er ej blankt mintro.
Kom, sæt du her paa Stolen den lille Fod saa net,
at ret vi kan betragte den stygge, mørke Plet.“

Saa smisked Kristen listig og saa paa sodet Væg,
med Haanden han trak i det store, blonde Skæg.
Fluks Lise satte Foden mod Træstolens Kant,
og Kristen sig bøjede, polisk og galant.

Men pludselig i Latter saa hjertelig han brast,
han havde draget Skoen af hendes Fod i Hast.
„Hvad er det dog jeg ser — nej nu har jeg nok,
din Taa, lille Lise, et Hul paa din Sok!“

Da satte Lise Foden mod Gulvet i Harm,
vredt pressed hun Haanden mod den svulmende Barm.
„Jeg hjulpet har Grevinden og syet den hele Dag,
slet ikke har jeg siddet for mig selv i Ro og Mag!“

Men Kristen slængte Skoen paa Dørbrættet op,
saa sprang han hen til Essen i et eneste Hop;
han trak i Blæsebælgen og pusted Luen klar,
den skinned og straaled gennem Rudens maatte Glar.

I Lises mørke Øje stod en Taare saa blank,
hendes Hjerte stod stille. og Modet det sank.
„Giv fluks mig nu Skoen!“ — i Armen hun drog,
hun trak i Skødeskindet, ham over Nakken slog.

Men Kristen han hamred, det buldred og det klang,
han fløjtede en lystig, en jublende Sang. —
„Gaa du til Anders Jensen, han er en Herre fin;
hos ham du ej behøver at stoppe Uld og Lin!

En Smedekone, Lise, det ved du vel nok,
maa altid kunne bøde et Hul paa sin Sok.
Nej, ikke faar du Skoen, før du nævner den Dag,
da ud du vil danses af Pigernes Lag!“

Saa lagde han Armen om hendes slanke Liv.
„Naar, Lise, vil du blive min egen søde Viv?“ —
I Haanden hun gemte sit Ansigt, bly og bleg,
imedens hede Taarer ad Kinden sig sneg.

„Ja, Kristen, lad os sætte den Dag til Sankte Hans,
naar Egnens Piger binde af Blomster Somrens Krans;
naar Baalene de blusse i Nattens Mørke ud,
da, Kristen, vil jeg blive din egen, din Brud“.

„Ret saa, lille Lise, nu stoler jeg derpaa“.
Han kyssed hendes Mund og i Øjet hende saa.
„Nu smisker du ej mere med Anders, den Nar,
jeg troede, at hans Billed i Hjertet du bar!“

Ja saa fik Lise Skrinet og paa Foden sin Sko;
de morede sig kostelig, og begge to de lo.
Hun nikkede og vinkede, han smiled og sang;
saa løb hun over Stien, hun dansede og sprang. —

Nu Kristen staar ene i Smedjens lave Dør.
„Gid Lise dog vil holde sit Løfte som hun bør!“
Mildt Aftenklokken ringer sin Fred over By,
og Solens sidste Straaler rødner den hvide Sky.

Vinden sagte vifter om hans blussende Kind,
han stirrer i Skovens det dybe Mørke ind.
Han lukker Smedjens Dør med Krog og med Laas,
og styrer imod Byen sin sindige Kaas.

— —

Med Fest deres Bryllup skal fejres til Sankt Hans,
naar Egnens Piger binde af Blomster Somrens Krans.
Ja, lad os alle haabe, til Midsommerdag
at lille Lise danses af Pigernes Lag!

Chr. Winther.
1911.

ANDEGAARDEN.

I Andegaarden er Kamp og Strid,
Ænderne vrikker og snadrer;
hvad er i Vejen, hvem sætter Splid?
Gæssene spørger og pjadrer.
Røde i Kammen Hanerne staar,
basker med Vingen og galer.
I Aaleskindet Dyrene flaar,
de slider, hiver og haler.

Katten miauer et ynkeligt Raab,
mens Hunden hyler og halser;
hos alle lurer det samme Haab,
om Skindet de trippende valser.
Gasen tager et ordentligt Nap, —
den fanges af Hanens Sporer;
Hunden vil frem med et vældigt Snap —
Katten ham river og klorer.

I Miles Afstand høres den Kamp,
thi ingen vil efter give;
Fjerene ryger af Blod og Damp,
paa Valen mange maa blive. —
Klimp, klamp — der lyder en Træskohæl,
Dyrene fly'r fra hinanden — —
der kommer Manden, der er „han sæl“;
paa Armen bærer han Spanden!

Manden standser — forfærdet han ser
paa Striden og hele Halløjet;
han løfter Spanden, saa lunt han ler:
„I alt for længe har støjet,
men Vandet, Børnlil, se her, pladask —
flyt jer, for ellers der vanker!“
Det ramte saa fælt, det vaade Sjask,
straks kom de paa andre Tanker. —

I Andegaarden endte den Strid,
Vreden blev dæmpet af Badet;
slet ingen fik den fede Bid,
den glemtes i Kampen og Hadet.
Se saadan det just i Verden gaar,
endog blandt finere Racer,
man blindt til højre og venstre slaar
i Livets mangfoldige Facer.

Mit Land, du ligner en Andegaard —
hej, lystig Raabene gjalder! —
alting saa skønt paa Hovedet staar,
det gode vakler og falder.
O, Danmark, grib i din egen Barm,
jeg haaber, du heraf skønner,
hvor styg den er, den megen Alarm,
der hersker blandt dine Sønner! —

Saa tidt jeg kaldte jer frem til Daad,
jeg havde med jer min Hyre;
forkaste man kan et velment Raad,
har man Forstand paa at styre!
I Danmark er det blevet en Lyst,
om alt at strides og kævles,
og den, der slaar, faar rigest Høst,
mens frem og tilbage der ævles.

Ak Brødre, findes der ikke en Mand,
der kan til Orden jer kalde?
Her trænges til en mægtig Pøs Vand —
til *en*, der la'r Pisken knalde!
Dog, Manden findes for Tiden ej,
hvad nytter det, at jeg raaber —
saa trask da af Sted jer egen Vej,
I dumme, forblindede Taaber! —

H. V. Kaalund.
1911.

TIL DANMARKS KVINDER.

Fra Arilds Tid hver Kvinde god
gik glad ved Mandens Side.
I Hjemmets Fred i „med og mod“
hun sysled om paa lette Fod;
hun gav ham kækt sit unge Mod,
hun lærte ham at stride. —
Nu Kvinden gaar sin egen Vej,
sit Hus og Barn hun vogter ej,
vil bort fra Hjemmet glide.

I Danmarks Datter Ønsker bor
lig Manden frem at stige;
til dig jeg taler Alvorsord:
du Kvinde sattes her paa Jord
at virke i en Gerning stor,
men ej som Mandens Lige.
Du Barnet tage skal i Favn,
du smykkes skal med Modernavn
i Hjemmets stille Rige.

Jeg ved, du føder helst en Søn,
det er din første Tanke.
derom du be'r til Gud en Bøn;
mens Barnet stolt du bær i Løn,
du drømmer om en Fremtid skøn:
din Søn skal Laurbær sanke
ved Studier og Granskerflid, —
men helst ved Lærdom uden Slid
og uden Maal og Skranke.

Ak ve, du fik en Datterlil
til Trods for dine Bønner.
Saa lunefuldt er Skæbnens Spil;
hvad frem for alt vor Hu staar til,
den aldrig ret os give vil,
den ej vor Tanke lønner;
det tyktes dig langt større Fryd
at give Hjemmet skønnest Pryd,
at føde Danmark Sønner.

Snart farver Glæden dog din Kind,
og Haanden Vuggen gynger.
Mens Barnet slumrer stille ind,
din Tanke væver nye Spind,
og Haabet bruser i dit Sind;
og Moderstolthed synger
om Pigens Liv i Glans og Pragt,
om Dans paa Eng og Skønhedsmagt,
om Guld i store Dynger!

O, Moder, hør i denne Sag,
hvad bedst dig her vil baade:
Du bør ej drømme bort din Dag,
ej være Taabe, blind og svag,
ej tro, *du* løse kan i Mag
en Fremtids dunkle Gaade.
Nej, send en Bøn til Livets Gud,
der reder alle Skæbner ud,
og støt dig til *Hans* Naade.

Du, Kvinde, blev af Herren sat
at vogte Barnets Veje.
Du lære skal din kære Skat,
at Livet ej er let og glat,
at skelne Dagen klart fra Nat,
og aldrig dumt at neje
for Verdens Glimmer, Tant og Fjas,
for Gods og Smykker, Fjer og Stads
og for de onde Veje.

Lad Barnet gaa i Ledebaand,
ej famle om i Blinde.
Du danne skal dets unge Aand;
med kærligt Ord og nænsom Haand
du bøje skal den unge Vaand
og fostre frem en „Kvinde“.
Lær hende blive Hjemmets Sol
og ikke fra Katedrets Stol
sit Lys at lade skinne!

Du danske Kvinde skal staa Vagt
i Hjemmets Kongerige;
hersk der med mild og stille Magt,
pynt aldrig dig med Narredragt,
men giv paa alting kærlig Agt,
da Mørkets Skygger vige.
Ja, har du opfyldt Herrens Bud,
da kan du trygt i Renheds Skrud
opad mod Himlen stige!

Chr. Richardt.
1911.

AARETS TIDER.

En straalende Sol fra Himmelens Blaa
nu kalder til Live de knoppede Blade
og klæder med Grønsvær Markerne graa.
Hist kruser Vinden Skovsøens Flade
og hvisler i Breddens fjorgamle Siv.
Paa Engen staar færdig Blomsternes Skare
og følger med Undren det spirende Liv,
mens Spurvene tage sig ængstlig i Vare
for Stærenes Hug og kradsende Klo.
Hvert Aar maa de værne den dunede Rede,
de bygged i Kassens skærmende Bo;
til sidst dog Fjenderne slaa sig til Ro
og glemme den rasende Vrede!

Nu synger Fuglen fra Træets Gren
og lokker for sin kvidrende Mage;
undselig hun hopper fra Sten til Sten,
vist ikke hun hører hans trillende Klage.
Paa Skovsletten hviler det nyfødte Lam;
mens Hinden det slikker, urolig hun snøfter
og lytter til Rævenes støjende Glam,
der klinger saa hult fra Bakker og Kløfter.
Ved Fuldmaaneskær bag den hængende Pil,
der klart sin Stamme i Skovsøen spejler,
de elskende søge et drømmende Hvil,
og Pigen lover med salige Smil
at følge den trofaste Bejler.

Saa drager Sommeren ind over Land
med skinnende Sol over støvfyldte Veje.
Nu blaaner Havet, der skyller mod Strand,
mens Dønninger rulle, og Sejlerne neje
for Sommerens muntre, legende Blæst.
Med hungrige Maager og Terner i Følge
hist Dampskibet sejler fjernt imod Vest
i duvende Fart over skumhvide Bølge.
Men Fiskeren ror med sindige Tag
sin Kvase ind, hvor Stenmolen strækker
en skærmende Arm mod Vandenes Slag;
han støder mod Broen med skurende Brag,
mens Drengen ham Tovet rækker.

Snart alting blomstrer i Skov og Hegn,
og Duften spredes i bølgende Strømme
ved Aften hen over den disede Egn
og vækker i Sindet de skønneste Drømme,
der fylde vort Hjerte og rødme vor Kind. —
Nu modnes Kornets guldgule Rader;
kan Bonden dog blot faa Sæden kørt ind,
før Regnskyllet kommer og Afgrøden skader!
For Leerne segner det korntunge Væld;
flinkt Karlene meje, mens Pigerne binde
og sætte i Traver fra Morgen til Kvæld;
men Kusken han slaar for Hestene Smæld,
mens langsomt mod Hjemmet de vinde.

Ved Aften mødes bag Ladens Mur
de unge fra Landsbyens Huse og Gaarde.
I smilende Øjne staar Skælmen paa Lur,
mens Karlen lokker for Pigen at daare.
Ak, stol dog aldrig paa fagre Ord,
der hviskes i Øret ved Midsommertide;
i Ordene ofte en Falskhed bor,
der bringer Hjertet den tungeste Kvide. —
Har Natten sænket sin stille Ro
med Søvn til alle i Gaarde og Hytter,
fra Engen høres en Hvisken af to,
der sværge hinanden en evig Tro,
mens Kvæget undrende lytter.

Saa drage de lyse Nætter bort
og glide stille mod nordlige Egne,
for Tusmørkets Skygger de komme til kort,
det straalende Skær maa slukkes og blegne. —
Tilfreds for i Aar med den herlige Høst
nu Bonden har sanket Kornet i Lade;
og Fuglene pudse det fjedrede Bryst,
de hoppe saa travlt bag Kviste og Blade.
Parat til Rejsen med prøvende Kast
de vugge sig frem paa udspilte Vinge;
ved Kæret de holde den sidste Rast,
saa lette de alle i susende Hast,
af Sted mod Syden de svinge.

Da falder stille det brune Løv,
det drysser tæt over Stier og Veje,
og Regnen ælter det graalige Støv,
mens Stormene hen over Markerne feje.
Ved Vangeledet en Pige staar,
hun følger tungsindigt den dampende Taage,
der bølgende let over Engene gaar.
Fra Stranden hun hører den skrigende Maage,
den varsler saa stygt om kommende Vejr.
Hun bøjer sit Hoved, og sagte hun græder;
mens Regnen pisker mod Blade og Træ'r,
hun sukker og tænker paa Sorgen, hun bær'
i Mindet om Sommerens Glæder.

Der runger Brøl fra den nære Skov,
to Hjorte i Brunst om Hinderne stride,
de stange og hugge med Takker og Klov,
de slaas, til den ene i Græsset maa bide;
men Sejerherren i springende Hop
de opskræmte Hinder hidsende følger
fra Dalens Sænkning til Bakkernes Top
i Krattet ind, til Mørket ham dølger. —
Nu blæser Vinden med stormende Klang,
de sidste Blade fra Grenene falde
og spredes i Flugt over Marker og Vang.
De svindende Dage i vemodig Sang
forgæves paa Sommeren kalde.

Snart hvirvler Sneens de hvide Fnug
i legende Dans over Øer og Lande;
Naturen drager et klagende Suk,
mens Snesløret skjuler dens furede Pande.
I Vinterens mørke, frostkolde Stund
mod lysere Dage og Tider vi længes;
vi mindes tungsindigt den grønne Lund,
mens Dagskæret svinder og Vinteren strenges. —
Dog herlig er Sneens florlette Spind
af klare Krystaller lig ædle Stene,
der funkle i Solens straalende Skin,
og glitre med Glans i den isnende Vind,
der gynger Træernes Grene.

— ——

Til dig, mit herlige, elskede Land
en Hilsen jeg sender med venlige Tanker;
jeg mindes endnu din blaanende Strand,
de duftende Skove og grønklædte Banker.
Jeg mindes Vaarens jublende Lyst
og Havets rullende, skumhvide Bølge;
jeg ser i Tanken din skovkranste Kyst,
de skrigende Maager med Terner i Følge,
der flakkede over det glitrende Sund;
jeg mindes din Sol, din blomstrende Have
og Sommerens friske, herlige Stund.
Jeg mindes de dødes fredfyldte Lund
med tavse, snedækte Grave. —

Henrik Hertz.
1911.

FADER VOR.

Fader vor i Himlens høje Sale,
send din Fred og Ro til alle ned!
lær os lytte til Naturens Tale,
thi den viser os din Kærlighed!
Lær os alle trygt til dig at bede:
giv os Livet i vor Frelsers Navn!
Fader vor, du vil os alle lede,
til vi samles i din aabne Favn.

Lad din Engel vandre ved vor Side,
naar vi glide paa den trange Sti!
Lad os alle sikkert faa at vide,
at ej alt med Livet er forbi!
Fader vor, du kender vore Veje;
naar vi saares af den skarpe Tjørn,
send din Naade til vort Sygeleje,
vaag du trofast over dine Børn!

Fader vor, vi alle til dig længes,
kald i vore Sjæle Troen frem!
lad ej koldt og dødt vort Hjerte stænges
ud fra Evighedens lyse Hjem!
Lad de Ord, vi i vor Barndom lærte,
af en elsket Moder, om din Søn,
lyse for os som en Haabets Kerte,
naar vi sukke frem vor stille Bøn!

Fader vor, naar Dødens Klokker ringe,
kalde os fra Livet her paa Jord,
lad vor Sjæl mod Himlen højt sig svinge
did, hvor Evighedens Lykke bor!
Frels os, naar de vilde Storme bruse,
og vi angre, hvad vi her forbrød!
lad os høre Englens Vinger suse,
naar vi mødes af den stærke Død!

H. C. Andersen.
1911.

EPILOG.

Lurens Toner gjalde
over Hav og Land,
gyldne Tiders Skjalde
gæste Danmarks Strand.

Sjælens fagre Drømme
flyve fra vort Hjem,
Himmeldybets Strømme
bære Tanken frem.

Svundne Dages Minde
kalder os til Jord,
brudte Baand vi binde,
bryde Tvedragts Ord.

Soles slukte Luer
sank bag Tidens Hav,
døde Mænd du skuer
rejse sig af Grav.

Aanders stolte Skarer
fylked' for dig staa,
fjernt fra Mørkets Farer
skal vi Maalet naa.

Gennem Nattens Taage
flammer vidt vor Bavn,
Danmarks Sønner vaage,
hviske *Danmarks* Navn!

C. P. Ploug.
1913.

